

Тут живуть дракони

РОЗДІЛ I

Я ЗНОВУ БАЧУ СНИ МОВОЮ ДРАКОНІВ.

Довгі, мудровані речення з легкістю приходять до мене вві сні, та лише зрідка, коли я не сплю. І перш ніж розплющую очі, думки зупиняються на одному слові.

Mengkhenyass.

Що воно означає?

Я кручуся у ліжку, і коли крізь вікна в кімнату потрапляє сонячне світло, хмара сну швидко розвіюється. На підлозі, заплутавшись у купі ковдр, посапує мій кузен Маркус. Його батько з моїми мамою і татом цілу ніч пошепки обговорювали страйки, протести та полум'я драконів. Присутність Маркуса на підлозі моєї спальні стає регулярним явищем.

Внизу з кухні долинає брязкіт каструль та сковорідок. Я скидаю ноги з ліжка, і в животі виникає солодке відчуття усвідомлення: сьогодні на вечерю до нас прийде ректорка Академії драконівської лінгвістики. Сюди, в наш дім.

Урса Фізерсволоу

П'ять років
Другий клас

Сьогодні ввечері.

Я чекала цього дня тижнями. Ні, місяцями. Докторка Рита Голлінгсворт приїжджає до мами обговорити свою теорію щодо діалектів драконів, і це мій шанс справити враження. А ще — хоча я майже не наважуюся сподіватися — отримати літнє стажування на факультеті перекладу в Академії.

— Маркусе! — я жбурляю подушку в голову кузену. — Прокидайся.

Маркус бурмоче в подушку:

— Заради бога, Вів. Дай поспати.

— Надто багато роботи, — наполягаю. — Маю бути в палітурній майстерні на десяту.

Я натягую домашній халат і прямую кімнатою до столу, де рівненько лежить мій рекомендаційний лист від професора.

Раптом двері з гуркотом відчиняються, і до спальні вривається Урса, вже повністю одягнена. Маркус стогне, коли та починає топтатися по ньому і тягнути свої рожеві губки до його вуха.

— Братику? — голосно шепоче вона. — Ти не спиш?

— Тепер він точно не спить, ведмежатко, — я сміюся й розкриваю для неї свої обійми. Вона м'яка, тепла і пахне молоком та медом. — Куди це ти зібралася?

— Я не можу тобі сказати, — відповідає Урса, по-змовницьки зіщулюючись. — Це таємне місце.

— Таємне місце? — Маркус підводиться з ліжка, і на його обличчі з'являється величезна усмішка. — О! Люблю таке.

Урса хихикає і дозволяє мені розплутати її волосся, скуйовджене затертою стрічкою від бейджика — посвідчення належності до певного класу.

Я роздратовано кручу стрічку в руці.

— Урсо! — вигукую. — Вже давно треба було попросити маму замінити її. Ти ж знаєш, що не можна ризикувати втратою посвідчення.

Тягнуся до свого бейджа на чорній оксамитовій стрічці та надягаю його на ший. Мене жахає думка, що Урсу зупинять без посвідчення. Ці два слова — *другий клас* — уособлюють різницю між *чимось* і *нічим*.

Сестра лише насуплюється і тицяє пальцем у стіну над моїм столом, де прикріплені різні папірці: Маркусові ескізи різних драконів, мій лист про прийняття до Лондонського університету та один акварельний малюнок. Тож я готуюся до запитання, яке Урса ставить майже щодня.

— Де Софі?

Неохоче повертаюся до малюнка, намагаючись ігнорувати раптову тугу, що мене охопила. З нього на мене дивиться моє власне усміхнене обличчя, а поруч — обличчя моєї найдорожчої найдавнішої подруги.

— Я тобі вже казала, — відповідаю, тримаючи долонями личко Урси. — Вона поїхала.

Я не бачила Софі від літа, коли вона провалила іспит і її понизили до третього класу. За кілька тижнів їй довелося відмовитися від нашої мрії про спільне навчання в університеті та переїхати зі свого родинного дому в Мерілебоні до спеціалізованого закладу у кварталі для дітей третього класу. Я здригаюся при згадці про той день, коли

ми отримали результати екзаменів. Тихий стогін Софі, те, як вона опустилася на землю, наче здута повітряна кулька, похмуре обличчя її батька, який нахилився прочитати лист, котрий вона тримала.

У мене в грудях хвилию підіймається відчуття провини та збиває дихання.

— Софі тепер належить до третього класу, Урсо, — пояснює Маркус, знервовано дивлячись на мене.

Я зриваю малюнок зі стіни.

— Урсо! — чую мамин голос. — Я чекаю на тебе, сонечко.

Урса вибігає з кімнати, не озираючись, а за мить грюкають входні двері. Я кидаю малюнок у кошик для сміття і витягаю із шафи мереживну блузку та штани.

— Даси мені вдягнутися? — звертаюся до Маркуса, перш ніж він встигає вимовити ім'я Софі.

Він киває, збирає свої речі та виходить з кімнати. Я дозволяю сльозам, гарячим і неминучим, литися обличчям, поки підбираю волосся шпилькою. Потім сердито витираю сльози. Те, що я вчинила із Софі, неможливо вибачити, але вже надто пізно щось змінювати. Я зробила свій вибір — жадливий, але необхідний вибір, і тепер мушу жити з його наслідками. Моє горе — ніщо в порівнянні з тим, що мусить відчувати Софі.

За кілька хвилин чую стук у двері. Я відчиняю, і Маркус подає мені руку.

— До палітурника? — каже він з веселою усмішкою.

Маркус одягнений у тренч пісочного кольору, а його темне волосся укладене в досконалу зачіску. Я даю йому руку, і тривога вщухає.

Попереду важливий день. Кожна мить наближає нас до часу, коли мені потрібно вразити Риту Голлінгсворт своїм

портфолію. Вже відчуваю передсмак. Якщо сьогоднішній вечір пройде за планом, я стану на крок ближче до того, щоб стати Вів'єн Фізерсволоу, перекладачкою драконівських мов.

У Фіцровії вирує життя, і я міцно тримаюся за руку Маркуса, доки він мчить поміж вуличними продавцями, які торгують солодощами, та коробками, повними усіляких дрібничок. Багато хто зупиняється привітатися з Маркусом, чий невимушений шарм і дотепність від самого дитинства дарували нам різноманітні привілеї. Маркуса люблять усі. Група бороданів оглядає колекцію антикварних книг, піднявши окуляри на лоба, щоб помилуватися позолоченими зрізами. У вухах солодко звучить знайома болгарська мова, а з одного з кіосків на мене витріщається ряд розмальованих ікон.

— Дракони-повстанці затримані в Даремі! — вигукує продавець газет. — Мирна угода під загрозою?

Маркус повертається, щоб прочитати заголовки, а я пирихаю.

— Під загрозою? Вона діє вже понад п'ятдесят років. Ніби кілька повстанців здатні її зруйнувати.

Мирна угода між прем'єр-міністеркою Вивернмаєр та Британською королевою драконів дає змогу людям і драконам гармонійно співіснувати. Без неї та без класової системи ми й досі б мали перенаселення й купу безпритульних, а ще фіксували б випадки полювання на людей і драконів. Я не розумію раптової реакції проти цього.

— Вчора почув цікаві плітки, — каже Маркус, коли ми переходимо вулицю у Мерілебоні.

Я переступаю через глибоку вибоїну в бруківці — слід від драконового хвоста, що залишився із часів війни.

— Нинішня дівчина Гуго Монтек'ю сказала, що її зять бачив у небі одночасно і дракона, і літак, що летіли пліч-о-пліч, — продовжує Маркус.

— Це брехня. «Драconi і літаки мають власні визначені маршрути для уникнення зіткнення», — цитую я угоду, відчиняючи двері палітурної майстерні. В середині лунає пронизливий дзвін.

— Що ж, можливо, повстанці нарешті домоглися свого. Можливо, вони ближче до скасування Мирної угоди, ніж ми думаємо, — припускає Маркус.

— Якщо твої друзі вважають, що уряд дозволить повстанцям злетіти в небо, то вони ще більші дурні, ніж я думала, — відгукуюсь глузливо.

— В тобі просто говорять ревності, бо в Гуго Монтек'ю — нова дівчина.

— Замовкни, — я насуплююся. — Цей хлопець просто був моїм квитком до складання іспиту з математики, ось і все. Він був хорошим учителем.

Маркус посміхається:

— Не сумніваюся.

Я шукаю в гаманці монети, щоб заплатити палітурнику. Шоки палають. Мої романи, навіть фальшиві, мають залишатися у таємниці, як і романи мого кузена.

— Хто б казав, — тихо бурмочу я. — Ти сам змінюєш бойфрендів як рукавички.

Палітурник подає мені портфолію, і я бубоню слова подяки. Під дорогою шкіряною обкладинкою — мої найкращі переклади, від гордості я аж тремчу. Переклад щораз вимагає жертв. Саме ця сувора правда змусила мене закохатися у цей процес. Адже прямого відповідника між словами однієї мови та іншої не існує, і жоден переклад не може повністю відповідати оригіналу. Тож,

якщо навіть людина може більш-менш подолати прірву між мовами за допомогою слів, завжди якийсь глибший зміст залишається невисловленим. Це таємниця, невідома тим, хто володіє лише однією мовою, за допомогою якої орієнтується у світі.

А перекладач — це істота, яка літає на кількох парах крил.

Я беру портфолію під пахву, і ми з Маркусом прямуємо додому, проходячи повз Лондонський університет, у якому вчимося вже два місяці. Я пропустила останній рік у школі, щоб вступити раніше. Мені так подобається вчитися, що вихідні стали для мене нудьгою. Я все ще заздрю Маркусу через те, що йому дозволили зайняти кімнату прямо в кампусі, бо він чоловічої статі. Але з іншого боку, я також знаю, що в деяких університетах взагалі жінкам не дозволяють навчатися.

«Ти мусиш бачити світлу сторону цієї ситуації», — сказав мені якимось дядько Томас.

І я бачу. Лондонський університет з його залитим сонцем кампусом, шпилястими будівлями та гігантською бібліотекою — це все, про що я могла коли-небудь мріяти.

Мрії... Я згадую драконівське слово, що прийшло мені цього ранку.

Mengkhenyass.

Це комодонська — драконівська мова, якою мало хто розмовляє в Британії, хіба що торговці, які подорожують до Сінгапуру. Англійський переклад крутиться у мене в голові, але я все одно не можу пригадати.

— Стій, — раптом зупиняє мене Маркус.

Ми бачимо, як однією з вулиць рухається натовп: змійкою витікає з Фіцровії на площу. Я дивлюся на вивіску, повз яку вони проходять.